

Autor: Brett Stevens

Má cesta začala starostí o životní prostředí a dovedla mě až ke konzervatismu. Klíčovým faktorem mého zrání bylo uvědomění, že k ničení prostředí lidmi dochází proto, že nepředvídají následky svých činů – nebo jim na nich prostě nezáleží – jednoduše proto, že jim nikdo nedokáže vnutit princip reality. Namísto toho žijí v prostředí žádostí, úsudků a pocitů, které se soustředí na nexus mezi jednotlivcem a sociální skupinou, kde už však na realitu, Boha, či přírodu (což jsou zaměnitelné pojmy) nezbyvá místo.

Veźmĕte si tĕeba nĕsledujícĭ zĕchvat dĕtĭnskosti – *in vino veritas* a v dĕtstvĭ ostatnĕ takĕ – nĕmeckĕ black metalovĕ kapely Absurd:

*Durynskĕ širĕ, hlubokĕ temnĕ les
Zde v lese pĕbĕvĕ zlo
Zasnĕženĕ kopce, vanoucĭ ledovĕ vichry
Romantickĕ mĭsto, chĕpete?!*

*Zlo v Zelenĕm srdci Nĕmecka!
Nenĕvistnĭ barbaĕi, mocnĕ temnĕ duĕe
Vychĕzejĭ z lesŭ vraždĭt lidskĕ tvory
Vypalovat usedlosti a rozĕiřovat les
Dokud toto romantickĕ mĭsto nepochopĭte!*

*Zvĭřata, stvŕry, dĕsivĕ krajina
Protože tu nejsou znĕmky lidskĕho života
Podĭvĕte se kolem a nikde řadnĭ lidĕ –
Konečně tohle romantickĕ mĭsto pochopĭli!*

Čiĕĭ z toho postoj pro vĕtĕšinu z nĕs pĕřitařlivĕ: odstraňte lidi a nechejte na pokoji les, kterĕ je krĕsnĕ ve svĕm nedotĕenĕm stavu. Nebylo to mĭnĕno jako programovĕ prohlĕšení, spĭše jako symbolickĕ vysvĕtlenĭ jejich odklonu od obecnĕ spoleĕnosti obecnĕ vnĭmanĕho „dobra“ ke „zlu“: odstranĕnĭ lidskĕho života.

A pĕřesto se jim podařilo zachytit podstatu pĕřrody: romantickĕ, bouřlivĕ a divokĕ mĭsto, ne *racionĕlnĭ* jako jsou lidi – neospravedlňuje svĕ rozhodnutĭ pomocĭ vyĕšřĭch principŭ. Funguje vĕhradnĕ v rovinĕ pĕřĭčina-nĕsledek a svĕ cĭle si stanovuje v kontextu potĕřeby a vĕšně. Jde vřak o vyĕšřĭ zdŭvodnĕnĭ nĕř naĕe lidskĕ „vyĕšřĭ“ zdŭvodnĕvĕnĭ.

Kořen environmentĕlnĭho problĕmu lidstva spočĭvĕ ve řpatnĕ vlĕdĕ. Spokojĭli jsme se s rŭstem bez vyĕšřĭho principu nĕř prostĕ „je nĕs vĭc, tak pokĕcĭme vĭc stromŭ.“ Nĕslednĕ jsme kařdĕmu slĭbili uspokojĕnĭ řadosti omezenĕ jedĭnĕ penĕzi – coř samozřĕjnĕ znamenĕ, že vřichni budou chtĭt dŭm, ĕtyři dĕti a spoustu vĕrobkŭ a aut k vychloubĕnĭ se a ježdĕnĭ. Nazvali jsme to rovnostĭ – jde ale o vrařdu. Vrařdu nařĭ budoucnosti, nařeho životnĭho pĕřstĕdĭ, kterou mŭžeme nazvat ekocidou nebo vĭceĕetnou genocidou ne-lidskĕch druhŭ.

Přírodu si neromantizují – jen si uvědomují její romantismus. Příroda vás chce zabít. Bez domů, léků, mýdla a zábran by vás příroda zaplavila parazity, usmrtila nemocemi nebo jednoduše roztrhala na kusy. A právě v tom spočívá její romantika. Příroda nezná úskok, sabotáž ani klam – jedná se o boj o přežití pozřením ostatních věcí. (Stromům se nějak podařilo uniknout tomu nejhoršímu – možná jsou ta nejmoudřejší stvoření na planetě. Rozhodně v jejich přítomnosti pociťuji prastarou moudrost, kterou svou ubohou lidskou myslí ani nedokážu začít chápat.)

Všechny problémy související se životním prostředím by šlo výrazně omezit pomocí kvalitního vedení. Dobrý vůdce nakládá s národem jako s celkem, nikoliv jednotlivci nebo kolektivem, v jehož rámci se všem musí dostat rovného nakládání. Podobně jako příroda vybírá ty nejlepší – nejsilnější, nejzdravější a nejkrásnější – a vyzdvihává je nad ostatní, protože jich potřebuje víc. Zlé nebo ty, kteří nemají čím přispět, vylučuje. Odměňuje vynikající, aby mohl požadovat podobnou výtečnost i od ostatních.

Naše odůvodňování sestává už od času pádu trůnů výhradně z mezičlánků. Namísto vůdcovství volíme cestu na základě popularity. Namísto hledání nejlepších nakládáme s každým jako s průměrným („rovným“). Namísto cílů děláme z každého člověka samostatný ostrov, kde se cíli stávají jeho rozmary – tyto cíle se tedy neustále mění a nejsou tak ničím jiným než trvalým shromažďováním zbytků jeho přelétavých okouzlení v odpadní jámě.

Co tedy příroda potřebuje? Nechat na pokoji – a dostatek prostoru. To znamená žádné ploty, cesty nebo výletníci v určitých oblastech. Jen les, prerie nebo i poušť ve své původní podobě. K tomu však musíme přistoupit k chronicky nepopulárnímu opatření – říct lidem ne. Ne, nesmí si stavět domy na předměstích. Ne, nesmí sem imigrovat. Ne, nesmí si kupovat velká auta. Ne, nesmí si otevřít další McDonald's nebo čistírnu oděvů a pěkně na ní vydělat. Vedení říká ne všem špatným cílům; v současné společnosti předstíráme, že je to totéž, jako zabránit části zla – v tom se však mýlíme. Dobří vůdci filtrují vše, co není v souladu s cíli, nespokojí se s chatrnou obranou proti známému zlu, zatímco nechávají procházet zástupy těch neznámých.

Lidé, kteří si myslí, že mohou být „environmentalists“, jsou bláhoví. Problém životního prostředí je problémem lidského vedení. Problémem lidského vedení je rovnostářství, které fakticky znamená nemožnost říct *ne*. Dokud nepadne idea rovnosti, budeme pokračovat v nekontrolovaném růstu a spotřebě více a více zdrojů – bez ohledu na to, kolik zbytečných „zelených“ výrobků vyrobíme nebo kolik nadprůměrně inteligentních lidí přesvědčíme, aby neměli děti. Ekocida je naším skutkem a odráží naše bídná rozhodnutí, proto se musíme znovu zamyslet nad celým rozhodovacím procesem, jehož aplikací k rozhodnutím dospíváme. Cokoliv jiného bude pouhou náhražkou, která nám dosáhnout vytčených cílů nepomůže.

Úvaha Bretta Stevense vyšla na webu amerika.org 6. května 2015.